

Arrest

nr. 135 688 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat J. HARDY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Gambiaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Jola te zijn. U bent geboren in het dorp Bakau Sanchaba (Gambia) waar u ook woonde.

Een aantal jaar geleden kiest uw vader een man voor u uit, (A.D.), met wie u zal moeten trouwen. U bent op dat moment wel ziek: u heeft een fibroïde in de baarmoeder. Op 11 januari 2012 ondergaat u daarvoor een operatie in Gambia. Na deze ingreep moet u herstellen. In datzelfde jaar, 2012, bekeert u zich van de islam tot het christendom. Uw familie is wel nog islamitisch. Gezien de islamitische traditie in uw land vreest u besneden te worden als u met (A.D.) zal moeten trouwen. Daarom vraagt u eind 2012

een visum aan voor België in de Belgische ambassade in Dakar (Senegal) omdat u dan al weg wil uit uw land. Dit visum wordt u echter geweigerd en daarom blijft u in Gambia.

Na verloop van tijd bent u voldoende hersteld van uw medisch probleem waarop uw vader u op 2 april 2014 laat weten dat de voorbereidingen voor uw huwelijk met (A.D.) moeten beginnen. Dit betekent dat u besneden zal worden. De volgende dag gaat u naar uw goede vriendin (A.) en brengt haar op de hoogte. Ze zegt u dat ze voor u een smokkelaar zal aanspreken zodat u het land kan verlaten. U keert terug naar huis en gaat daar dan definitief weg op 9 april 2014. U trekt in bij (A.) waar u tot uw vertrek zal blijven.

Uiteindelijk verlaat u Gambia op 22 april 2014. Op de luchthaven van Banjul neemt u een vlucht naar Nederland. Daarbij gebruikt u een paspoort dat voor u geregeld werd door de smokkelaar. In Nederland neemt u een bus naar België waar u diezelfde dag aankomt en meteen een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een originele identiteitskaart en een Belgisch en Gambiaans medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent gegaan uit Gambia uit schrik voor uw vader die u zou vermoorden: u wou immers niet trouwen met een man die hij had uitgekozen – in het kader van dit huwelijk zou u volgens de islamitische traditie in uw land ook besneden moeten worden (CGVS p. 10, p. 11 & p. 16). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen legt u incoherente en weinig overtuigende verklaringen af over het huwelijk met (A.D.) waartoe uw vader u wou dwingen. Zo weet u niet hoe oud (A.D.) is, of waar hij vandaan komt (CGVS p. 14). U verklaart dat hij uw vader bij wijze van bruidsschat al van voor uw operatie (i.e. januari 2012) geld betaalde, maar hoeveel hij al betaalde of hoeveel de bruidsschat bedroeg weet u niet (CGVS p. 11 & p. 15). Welnu, aangezien (A.D.) een kennis van uw vader was, hij zelfs soms naar uw huis kwam en zonder twijfel een uiterst belangrijke rol speelt in uw asielrelaas (u zou reeds jaren geleden aan hem beloofd zijn door uw vader) (CGVS p. 14 & p. 18), kan van u toch verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van dergelijke details over (A.D.). Over hem legt u ook een opvallend tegenstrijdige verklaring af vergeleken met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); daar verklaarde u immers dat (A.D.) reeds twee vrouwen heeft en dat hij u wilde kopen om zijn derde vrouw te worden (CGVS vragenlijst 22.04.2014 vraag 3.5), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk zegt dat hij maar één vrouw heeft, met name (T.) (CGVS p. 11 & p. 14). Als uw vader u effectief aan (A.D.) wou uithuwelijken, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u zich niet tegenspreekt wat betreft het aantal vrouwen dat hij reeds zou hebben. Dit is hier wel het geval. Nog over uw vader verklaarde u op de DVZ dat hij u op 2 april 2014 vertelde dat hij u wou uithuwelijken aan (A.D.) – over de periode daarvoor vermeldt u niets (CGVS vragenlijst 22.04.2014 vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaart u dat u reeds jaren geleden – reeds van voor uw operatie van januari 2012 (maar hoe lang daarvoor weet u niet) – door uw vader op de hoogte werd gebracht dat u zou moeten trouwen met (A.D.) (CGVS p. 13) en dat het op 2 april 2014 was dat er voor het eerst over de besnijdenis werd gesproken (CGVS p. 11, p. 13, p. 15 & p. 17-18).

Welnu, de hierboven opgesomde vaststellingen wat betreft (A.D.) en het huwelijk waartoe uw vader u wou dwingen, brengen de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig in het gedrang. Bijgevolg wordt ook de besnijdenis waarover u verklaart dat u dit eerst zou moeten ondergaan vooraleer te trouwen met (A.D.), weinig aannemelijk.

Daarnaast plaatst het CGVS een kanttekening bij de door u verklaarde reisroute: naar eigen zeggen ging u na het nieuws van de besnijdenis op 2 april 2014 naar uw vriendin (A.) die voor u een smokkelaar zou regelen. Als u van hem het fiat krijgt, verlaat u uw eigen huis op 9 april 2014 en blijft dan bij (A.) tot u op 22 april 2014 effectief uit Gambia vertrekt. De smokkelaar had voor u een paspoort geregeld en liet u op die dag (22.04.2014) een vliegtuig nemen van Gambia naar Nederland om zo naar België te gaan waar u die dag een asielaanvraag indient (CGVS p. 11 & p. 6-9). Het CGVS heeft echter bedenkingen bij dit verloop van uw reisroute. Zo verklaart u dat u op de luchthaven in Gambia een identiteitscontrole kreeg: daarbij hield de smokkelaar weliswaar uw paspoort bij en moest u hem gewoon volgen. Als u daarop gevraagd wordt of u dat paspoort ooit zelf in handen heeft gehad, verklaart u dat u dat zelf bijhad toen u in de luchthaven was en dat de smokkelaar dat van u afnam eens jullie in het vliegtuig waren. Aangezien deze verklaringen niet overeenkomen, wordt u hierover om duidelijkheid gevraagd. U antwoordt 'Toen we in luchthaven toekwamen, nam hij me de documenten af. Ik ging naar de rij. Hij was achter mij. Ik toonde de documenten. En toen we in vliegtuig kwamen, nam hij de documenten weer af' (CGVS p. 8). Met dit antwoord herhaalt u echter enkel één van twee tegenstrijdige verklaringen, waardoor dit niet als een overtuigende uitleg voor deze anomalie kan aanvaard worden. Over dit paspoort verklaart u nog dat er wel degelijk een visum in stond, maar welk

visum weet u niet (CGVS p. 7). Welnu, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u dit paspoort zelf heeft bijgehouden tijdens uw reis en aangezien u vroeger reeds zelf al een visum had aangevraagd (zie onder), kan van u toch verwacht worden dat u wat dit betreft beter geïnformeerd bent. Bovendien weet u niet te zeggen hoe uw vriendin (A.) de smokkelaar kent die voor u uw reis regelde (CGVS p. 7). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat het enkel (A.) was bij wie u terecht kon in verband met uw probleem en u haar toevertrouwde om uw vertrek uit het land te regelen, is het weinig aannemelijk dat u hierover niets weet. Over deze smokkelaar legt u bovendien nog een opvallende tegenstrijdigheid af: op de DVZ had u verklaard dat deze smokkelaar (M.D.) heet (DVZ verklaring 22.04.2014 p. 11 vraag 32), terwijl u op het CGVS verklaart dat u enkel zijn voornaam kent (i.e. (Mo.)) maar meer niet (CGVS p. 8). Aangezien het deze man was die uw paspoort en uw reis had geregeld en u bovendien op de vlucht vergezelde, kan toch verwacht worden dat u gelijklopende verklaringen aflegt over zijn naam. Dit is hier niet het geval. Over uw vlucht verklaarde u op de DVZ nog dat u op 21 april 2014 (met een vliegtuig van een u onbekende luchtvaartmaatschappij) vertrok uit Gambia (DVZ verklaring 22.04.2014 p. 11 vraag 33), terwijl u op het CGVS verklaarde dat dat op de 22ste was (CGVS, p. 8). Ten slotte dient er ook op gewezen te worden dat u van de door u verklaarde reisroute (vlucht naar Nederland en daarna busreis naar België) niet het minste begin van bewijs neerlegt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen slaagt u er niet in om aan te tonen dat u wel degelijk uw land verlaten heeft op de manier en het tijdstip waarop u verklaart dat dit zou gebeurd zijn. Zodoende komt ook de geloofwaardigheid van de recente gebeurtenissen die u in de periode vlak voor uw vertrek zou meegemaakt hebben (nl. de dreiging van de besnijdenis die u op 2 april 2014 voor het eerst te horen kreeg en uw daaropvolgende verblijf bij (A.)), in het gedrang.

Een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantast, ligt in het volgende. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, en zoals u ook zelf aangeeft, vroeg u in november 2012 een Belgisch visum aan bij de Belgische ambassade in Senegal – u gebruikte daarbij een ander paspoort dan hetgeen voor u door de smokkelaar was geregeld in 2014 (CGVS p. 6-7 & p. 9). U verklaart dat u toen een paspoort en een visum had aangevraagd omdat u dan al uw probleem had: naar eigen zeggen wist u dan immers al dat uw vader u wou uithuwelijken aan (A.D.) en dat een dergelijk huwelijk een besnijdenis zou betekenen (CGVS p. 7, p. 9, p. 13 & p. 19). Aangezien dit visum van 2012 u niet werd toegekend, vertrok u op dat moment niet uit Gambia maar bleef u er nog tot april 2014. Dit is opvallend. U wist voor het aanvragen van het visum al dat u een gedwongen huwelijk en bijhorende besnijdenis riskeerde en dit was ook de reden waarom u toen dat visum aanvroeg. In deze context is het echter weinig aannemelijk dat u nog ruim twee jaar zou wachten om uw land effectief te verlaten (in 2014 met de hulp van een smokkelaar). Dit plaatst uw verklaringen over het gedwongen huwelijk met (A.D.) en de besnijdenis die daar sowieso aan zou voorafgaan opnieuw op los zand. U verklaart dat u nog wachtte om te vertrekken omdat men wegens uw ziekte het huwelijk uitstelde en men u niet zou besnijden terwijl u ziek was (CGVS p. 22). Er dient echter vastgesteld te worden dat u ten tijde van het aanvragen van het visum in november 2012, al ziek was – u was dan immers al geopereerd geweest – en u dus toen al de wens had weg te gaan uit Gambia wegens het gedwongen huwelijk en de besnijdenis. Het door u gebruikte argument is dus weinig overtuigend en zodoende blijft nog steeds het feit dat u pas in 2014 vertrok uit uw land voor dezelfde vrees die u ruim twee jaar daarvoor al had. Het is echter maar weinig aannemelijk dat u ondanks deze dreiging van het gedwongen huwelijk en de fysieke toetaking van de besnijdenis, nog in Gambia zou zijn gebleven. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals ondermijnd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Gambia. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Gambiaanse identiteitskaart bevat immers louter identiteitsgegevens. De medische attesten die u neerlegt, geven informatie over uw medische situatie – u verklaart niet te weten wat de oorzaak van uw ziekte is en dat u geen asiel aanvraagt louter omwille van deze ziekte (CGVS p. 10 & p. 11) – maar zijn niet van die aard dat ze de hierboven opgesomde vaststellingen inzake de door u aangehaalde problemen zouden wijzigen. Wat betreft uw medische situatie kan opgemerkt worden dat u zich voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

Hoeveel (A.D.) betaalde of hoeveel de bruidsschat bedroeg, weet verzoekster niet. Zij stelt dat zij dit aan haar vader niet mocht vragen. Volgens haar gaat het om een detail dat noch voor haar, noch voor de evaluatie van haar beschermingsnood belangrijk is. Verzoekster voert verder aan dat zij heeft uitgelegd dat (A.D.) twee vrouwen had, maar dat één ervan, (S.), in 2013 overleden is. (A.D.)'s vrouwen waren voor haar als moeders. Wanneer haar gevraagd werd hoeveel vrouwen (A.D.) nu heeft, antwoordde ze “één”. Zij meent dat haar verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Volgens haar heeft zij samenhangende en gedetailleerde antwoorden gegeven en hield het CGVS geen rekening met haar laaggeschoold profiel en de culturele context.

De motivering in de bestreden beslissing raakt volgens verzoekster de kern van haar relaas niet. Over de kwestie of zij het paspoort in handen had in de luchthaven, beweert verzoekster dat er een misverstand was met de tolk. De motivering van het CGVS berust verder op appreciatiefouten en is overdreven simplistisch en theoretisch, aldus verzoekster. Zij benadrukt dat zij het paspoort niet heeft bijgehouden tijdens haar reis, dat zij het niet voor lang in handen heeft gehad en dat zij het niet heeft ingestudeerd. Haar visumaanvraag eind 2012 werd haar geweigerd en zij heeft nooit een visum in handen gehad, zodat zij niet inziet hoe en waarom zij “beter geïnformeerd” zou moeten zijn over het visum in het paspoort waarmee zij naar België reisde. Zij verwijst tevens naar haar beperkte leesvaardigheden. Zij meent dat, om de verschillende soorten visa te kunnen noemen, men toch een zekere kennis moet hebben van de immigratiewetgeving, hetgeen verzoekster niet heeft. Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) enkel de bijnaam van de smokkelaar gaf, omdat zij hem geen moeilijkheden wilde bezorgen. Achteraf besepte zij dat zij beter de waarheid kon zeggen, hetgeen zij deed op het CGVS. Haar vriendin en de smokkelaar regelden de reis en verzoekster stelde daaromtrent weinig vragen. De details werden door haar vriendin en de smokkelaar geheim gehouden. Verzoekster weet verder niet hoe het komt dat in de tabel die op de DVZ werd ingevuld, “21 april 2014” vermeld staat als datum waarop zij vluchtte, daar zij het altijd over 22 april heeft gehad. Volgens verzoekster is dit waarschijnlijk te wijten aan een misverstand of een typefout. Verzoekster merkt op dat in dezelfde tabel vermeld staat dat zij met de trein naar België kwam, hetgeen ook duidelijk verkeerd is.

Betreffende haar visumaanvraag in november 2012 legt verzoekster uit dat zij door vrienden geholpen werd om een visum richting België te krijgen om aan het huwelijk en haar besnijdenis te ontsnappen. Het visum werd haar geweigerd. Zij verbleef nog ongeveer één jaar (november 2012 – april 2014) in Gambia. Gedurende het jaar 2013 was zij nog niet hersteld van haar aandoening en haar vader sprak bijgevolg niet meer over het huwelijk. Omdat zij verzwakt was en niemand kende die haar wilde helpen, was het voor haar moeilijk om op een illegale manier te vluchten.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat de situatie van vrouwen in Gambia in het algemeen slecht is. De prevalentiecijfers van genitale verminking zijn zorgwekkend en bijzonder hoog. Verzoekster verwijst naar een reeks rapporten en artikelen. Zij wijst erop dat bij de Fulas, de etnie van (A.D.), het prevalentiecijfer van vrouwenbesnijdenis bijzonder hoog ligt. Vrouwen moeten voor het huwelijk besneden worden. Gedwongen huwelijken komen nogal vaak voor. Verzoekster meent dat haar relaas overeenstemt met de algemene informatie en hoogst aannemelijk is, dat haar verklaringen voldoende coherent en gedetailleerd zijn en dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Zij wijst er tevens op dat er voor haar geen beschermingsmogelijkheden bestaan in Gambia.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een wereldkaart van GAMS (stuk 3) en zeven rapporten over vrouwen(besnijdenis) in Gambia (stukken 4-10).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille

van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS dat haar vader haar wil uithuwelijken aan (A.D.). In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat verzoekster niet weet hoe oud (A.D.) is, noch waar hij vandaan komt (gehoorverslag CGVS, p. 14), hetgeen redelijkerwijze van haar verwacht kan worden gelet op de impact van deze persoon op haar leven. Wat betreft de bruidsschat, weet verzoekster niet hoeveel deze bedroeg of hoeveel ervan betaald werd (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15). Waar zij in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij dit niet aan haar vader mocht vragen, dient opgemerkt dat zij via haar moeder weet dat (A.D.) vóór haar operatie geld betaalde aan haar vader bij wijze van bruidsschat (gehoorverslag CGVS, p. 15). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster in staat was informatie over de bruidsschat te bekomen. Verder verklaarde verzoekster op de DVZ dat (A.D.) twee vrouwen heeft en dat zij zijn derde vrouw zou worden, terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat (A.D.) één vrouw, (T.), heeft (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5 en gehoorverslag CGVS, p. 14). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat (A.D.) twee vrouwen had, (S.) en (T.), die zij als moeders beschouwde, maar dat (S.) overleden is zodat hij nu nog maar één vrouw over heeft, dient opgemerkt dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat haar vader drie vrouwen had, waaronder (S.), die zij als moeders beschouwde, en dus niet (A.D.) (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder dient opgemerkt dat verzoekster noch op de DVZ, noch op het CGVS melding maakte van het feit dat zij problemen heeft om een coherent relaas te brengen omdat zij laaggeschoold zou zijn. Waar in onderhavig verzoekschrift wordt aangevoerd dat rekening moet worden gehouden met de culturele context, dient opgemerkt dat verzoekster niet *in concreto* aangeeft waar en/of op welke wijze in de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de culturele context. Dergelijke blote bewering is geen dienstig verweer.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Nog over uw vader verklaarde u op de DVZ dat hij u op 2 april 2014 vertelde dat hij u wou uithuwelijken aan (A.D.) – over de periode daarvoor vermeldt u niets (CGVS vragenlijst 22.04.2014 vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaart u dat u reeds jaren geleden – reeds van voor uw operatie van januari 2012 (maar hoe lang daarvoor weet u niet) – door uw vader op de hoogte werd gebracht dat u zou moeten trouwen met (A.D.) (CGVS p. 13) en dat het op 2 april 2014 was dat er voor het eerst over de besnijdenis werd gesproken (CGVS p. 11, p. 13, p. 15 & p. 17-18).”* Deze motivering wordt dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande besluit de bestreden beslissing terecht dat de geloofwaardigheid van het beweerde gedwongen huwelijk met (A.D.) ernstig in het gedrang wordt gebracht en dat zij bijgevolg

evenmin haar besnijdenis in het kader van dit huwelijk aannemelijk weet te maken. De Raad merkt overigens op dat verzoekster reeds 34 jaar oud is (gehoorverslag CGVS, p. 2: geboortedatum 11 september 1980) en dat zij met toestemming van haar beide ouders in een eigen inkomen voorzag (gehoorverslag CGVS, p.4-5). Bovendien heeft zij een 26 jaar oude zus, die evenmin gehuwd is (gehoorverslag CGVS, p.2 en 22). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster niet afkomstig is uit een streng-conservatief milieu en dat zij in staat is zelf in haar onderhoud te voorzien en een zelfstandig leven te leiden en zodus een gedwongen huwelijk en een besnijdenis in het kader van dit huwelijk te vermijden.

Waar verzoekster verder aanvoert dat de motivering omtrent haar reisroute niet de kern van haar relaas betreft, dient opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Waar verzoekster aanvoert dat er een misverstand was met de tolk tijdens haar gehoor, stelt de Raad vast dat hieromtrent niets werd opgemerkt door verzoekster of haar raadsman tijdens het gehoor, terwijl haar bij aanvang van het gehoor werd meegedeeld dat problemen met de tolk gemeld moeten worden. Achteraf beweren dat er een misverstand was met de tolk, is dan ook een loutere *post factum*-verklaring en in die zin geen dienstig verweer.

De bestreden beslissing wijst er verder terecht op dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekster beter geïnformeerd is over het visum in het paspoort waarmee zij naar Nederland reisde, gelet op het feit dat zij reeds eerder een visum heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangaande dit paspoort merkt de Raad bovendien op dat verzoekster op de DVZ verklaarde dat zij met haar eigen paspoort reisde waarin de smokkelaar een visum voorzag (administratief dossier, stuk 12, verklaring 32), terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat er voor haar een ander paspoort werd gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Waar verzoekster betreffende de naam van de smokkelaar stelt dat zij op de DVZ enkel de bijnaam van de smokkelaar gaf om deze geen moeilijkheden te bezorgen, komt verzoekster opnieuw niet verder dan een loutere *post factum*-verklaring. Nergens uit haar verklaringen op de DVZ of tijdens haar gehoor op het CGVS blijkt immers dat zij op de DVZ enkel de bijnaam van deze smokkelaar gaf. De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande blijft dan ook onverkort overeind. Verder acht de Raad het geheel onaannemelijk dat de details van de organisatie van de reis door (A.) en de smokkelaar voor haar geheim werden gehouden, zoals zij in onderhavig verzoekschrift beweert. Gelet op de verregaande impact van deze reis, kan verwacht worden dat verzoekster zich terdege informeert omtrent de organisatie en het verloop van deze reis. Dat zij niet eens weet hoe (A.) de smokkelaar kent en hier zelfs niet naar vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 7), is dan ook niet aannemelijk. Dat er in haar verklaring op de DVZ staat dat zij op 21 april 2014 uit Gambia vertrok, terwijl zij op het CGVS verklaarde op 22 april 2014 te zijn vertrokken, terwijl er in de verklaring op de DVZ eveneens staat dat zij met de trein van Nederland naar België reisde, terwijl zij dit met de bus deed, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekster verder stelt dat zij gedurende het jaar 2013 nog altijd niet hersteld was van haar aandoening, waardoor het moeilijk was voor haar om op een illegale manier te vluchten, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat zij op 11 januari 2012 geopereerd werd en dat zij in november 2012 een visum aanvraag bij de Belgische ambassade in Dakar (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Er kan dan ook worden aangenomen dat zij, indien zij een visum zou gekregen hebben, eveneens naar België zou gereisd zijn, hoewel zij toen beweerdelijk nog niet volledig hersteld was van haar operatie. Dat haar vader niet meer over het huwelijk sprak, is slechts een herhaling van een reeds eerder afgelegde verklaring, hetgeen evenmin een dienstig verweer is. De bestreden beslissing merkt dan ook terecht op dat het weinig aannemelijk is dat zij tussen november 2012 (wanneer zij een visum aanvraag) en april 2014 (wanneer zij haar land van herkomst verliet) gewacht heeft om haar land van herkomst te verlaten.

Waar verzoekster nog verwijst naar informatie in verband met vrouwenbesnijdenis in Gambia (verzoekschrift, stukken 3-10), dient opgemerkt dat hoger reeds kwam vast te staan dat verzoekster niet aannemelijk weet te maken dat zij in Gambia besneden zal worden binnen het kader van een gedwongen huwelijk. Zij kan deze vaststelling niet wijzigen met een verwijzing naar louter algemene informatie. Deze informatie heeft immers geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Bovendien valt uit deze informatie niet af te leiden dat verzoekster, die inmiddels 34 jaar oud is, louter door haar aanwezigheid als vrouw in Gambia persoonlijk een dermate groot risico loopt om besneden te worden dat zij in ieder geval nood zou hebben aan internationale bescherming. Hierbij kan er nogmaals op gewezen worden dat zij niet aannemelijk maakt uit een streng-conservatief milieu afkomstig te zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende motieven in de bestreden beslissing: *“De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Gambiaanse identiteitskaart bevat immers louter identiteitsgegevens. De medische attesten die u neerlegt, geven informatie over uw medische situatie – u verklaart niet te weten wat de oorzaak van uw ziekte is en dat u geen asiel aanvraagt louter omwille van deze ziekte (CGVS p. 10 & p. 11) – maar zijn niet van die aard dat ze de hierboven opgesomde vaststellingen inzake de door u aangehaalde problemen zouden wijzigen. Wat betreft uw medische situatie kan opgemerkt worden dat u zich voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS